อานุภาพของพระธรรมกาย

โดย ทวีวัฒน์ เติมฤทธิ์ (อู๋)

เขียนจากความทรงจำของข้าพเจ้าเองโดยไม่ได้รับคำอนุญาตจากผู้ใดเลย 1 เมษายน 2555

ลงมาเพื่อสร้างเจดีย์

ข้าพเจ้ารู้จักเพื่อนรุ่นน้องคนหนึ่งชื่อคุณกุ๊ก เป็นชายหนุ่มหน้าตาดีอายุประมาณ 30 ปี เคยบวชที่วัดปากน้ำและฝึกธรรมกายระหว่างบวช 3 เดือนจนสามารถเข้าถึงธรรมกาย อานุภาพของพระธรรมกายนี้เองที่ทำให้คุณกุ๊กรู้เห็นสิ่งต่างๆ และมีประสบการณ์แปลกๆ ได้อย่างเหลือเชื่อ

เมื่อสึกออกมาก็ประกอบวิชาชีพส่วนตัว ต่อมาป่วยหนักจนคิดว่าตัวเองคงตายไปแล้ว เพราะขณะที่นอนป่วยอยู่ เห็นราชรถคันหนึ่งใสเป็นแก้วประดับเพชรมีรัศมีสว่างไสว ส่วนบนของราชรถประดับด้วยเศวตฉัตรงดงามมากแล่นเข้ามาจอดใกล้ๆ มาพร้อมกับเหล่าเทวดาอีกหลายพันองค์ คุณกุ๊กจึงลุกจากเตียงขึ้นไปนั่งบนรถ แล้วราชรถก็พาเหาะลอยขึ้นไปบนฟ้า ไปจอดที่หน้าวิมานหลังหนึ่งซึ่งเป็นวิมานที่ลอยอยู่กลางอากาศ เมื่อได้เข้าไปในวิมานก็รู้สึกร่มเย็นสบายกายและใจมาก รู้สึกว่ามีแต่ความสุขไม่มีความทุกข์เลย

นั่งได้เพียงแปลับเดียวเท่านั้นก็เห็นมีแสงสว่างมากราวกับดวงอาทิตย์หลายดวง มาปรากฏอยู่ที่หน้าวิมาน เมื่อเพ่งดูก็เห็นว่าเป็นเทวดาที่มีรัศมีสว่างไสวมาก รูปร่างก็สูงใหญ่กว่าเทวดาทั่วไป คุณกุ๊กจึงส่งกระแสจิตถามไปว่า

คุณกุ๊ก "ท่านคือผู้ใดครับ"
เทวดาท่านนั้น "เราคือท้าวสักกะเทวราชผู้ปกครองเหล่าเทวดา เธอจะตายตอนนี้ไม่ได้ ยังไม่ถึงเวลาตายของเธอ เธอยังมีงานที่จะต้องทำอีก"

ทันใดนั้นคุณกุ๊กก็ฟื้นกลับมาเข้าร่างเดิมอีกครั้ง เธอพยายามทบทวนคำพูดของท่านพระอินทร์ว่าเรายังมีงานอะไรที่ค้างอยู่หรือสัญญาอะไรกับท่านไว้ เมื่อนึกดูสักพักหนึ่ง คุณกุ๊กก็จำได้ว่าตอนบวชอยู่ที่วัดปากน้ำ ขณะนั้นเธอเพิ่งได้ธรรมกายใหม่ๆ ครูผู้สอนได้เคยพาไปดูอดีตว่าเราเคยเป็นใครมาจากไหน เมื่อเข้าธรรมกายย้อนดูก็พบว่าก่อนที่จะลงมาเกิดเป็นมนุษย์นั้นคุณกุ๊กเคยเกิดเป็นเทวดาชั้นดาวดึงส์มาก่อน และยังจำเหตุการณ์ได้ว่าเคยเข้าไปอยู่ในเทวสภาของสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ซึ่งมีท้าวสักกะเทวราชเป็นประธาน

ในขณะนั้นมีเทวดาเข้าร่วมประชุมกันอย่างมากมาย ท้าวสักกะได้กล่าวว่าขณะนี้ทางโลกมนุษย์ได้เข้าถึงช่วงเวลากึ่งพุทธกาลแล้ว เทวดาท่านใดที่เคยตั้งจิตอธิษฐานที่จะลงมาค้ำชูพระศาสนาก็ได้เวลาลงมาเกิดตามคำมั่นสัญญาแล้ว พร้อมกันนั้นก็ได้เห็นนิมิตเป็นพระมหาเจดีย์องค์หนึ่งปรากฏขึ้นมาซึ่งในขณะนั้นก็ยังไม่ทราบว่าเป็นเจดีย์อะไร

และในระหว่างที่ท่านท้าวสักกะพูดอยู่นั้น คุณกุ๊กก็ระลึกได้ว่าในสมัยที่พระพุทธเจ้าทรงกลับจากการโปรดพระพุทธมารดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ขณะเสด็จลงมาตามบันไดสวรรค์ก็ทรงทำปาฏิหาริย์เปิดโลก โดยโลกทั้งสามคือเทวโลก มนุษย์โลก และสัตว์นรกในยมโลกก็สามารถมองเห็นกันและกันได้ตลอดทั้ง 3 โลก ในระหว่างนั้นมีเทวดาและพรหมมาตามส่งเสด็จพระพุทธเจ้าเป็นจำนวนมาก และมีจำนวนไม่น้อยที่ได้ตั้งจิตอธิษฐานจะลงมาเกิดเพื่อรักษาพระพุทธศาสนาในช่วงกึ่งพุทธกาล หนึ่งในเหล่าเทวดานั้นก็คือคุณกุ๊กนั่นเอง

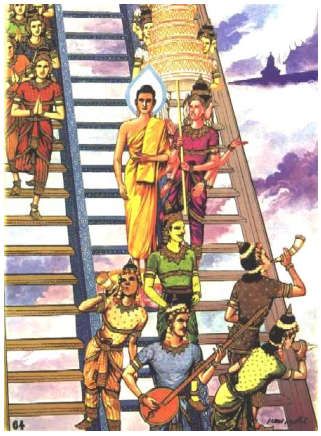

เมื่อคุณกุ๊กระลึกถึงเรื่องนี้ได้จึงขอสมัครใจที่จะลงมาเกิด พอคิดได้ปั๊บก็ปรากฏชื่อของคุณกุ๊กในสมุดบัญชีรายชื่อเทวดาอาสาของเทวสภาทันที แต่ก็ยังมีเทวดาอีกจำนวนมากที่ไม่กล้าสมัครใจลงมาเกิด เพราะกลัวว่าเมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์แล้วจะไม่สามารถรักษากาย วาจา ใจ ให้เป็นกุศลได้ อาจไม่มีโอกาสได้กลับไปเป็นเทวดาเหมือนก่อน

ดังนั้นในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เมื่อคุณกุ๊กไปที่ไหนแล้วเห็นเจดีย์ที่กำลังก่อสร้างก็จะร่วมทำบุญด้วยเสมอมา อยู่มาวันหนึ่งเพื่อนที่เจอกันในงานหล่อพระในที่แห่งหนึ่งแนะนำให้มาที่วัดหลวงพ่อสด อ.ดำเนินสะดวก จ.ราชบุรี พอคุณกุ๊กได้มาเห็นพระมหาเจดีย์สมเด็จที่กำลังก่อสร้างเท่านั้น ก็จำได้ทันทีว่าเป็นเจดีย์องค์เดียวกับที่เคยเห็นมาก่อนในระหว่างประชุมในเทวสภานั่นเอง คุณกุ๊กเฝ้าตามหาเจดีย์องค์นี้มานานหลายปีจนในที่สุดก็ได้มาพบเจดีย์องค์ที่ท่านพระอินทร์สั่งให้มาช่วยแล้ว

ขณะที่เพ่งมองพระมหาเจดีย์ จิตของคุณกุ๊กได้สัมผัสกับเทวดาท่านหนึ่งที่มาเฝ้ารักษาพระมหาเจดีย์ คุณกุ๊กเธอสงสัยว่าเจดีย์ยังสร้างไม่เสร็จทำไมท่านเทวดาจึงต้องมาเฝ้าด้วย เทวดาองค์นั้นทราบความสงสัยของคุณกุ๊ก จึงได้ตอบกลับมาว่าก็เพราะพระมหาเจดีย์นี้เป็นเจดีย์ที่มีความสำคัญมาก จะเป็นที่สำหรับบรรจุพระเขี้ยวแก้วของพระพุทธเจ้าและจะเป็นเจดีย์ที่สักการะของทั้งมนุษย์ เทวดา และพรหม ไปอีกนานนับพันปี

เมื่อมาพบข้าพเจ้า เธอจึงได้ถามว่าที่วัดหลวงพ่อสดนี้มีพระเขี้ยวแก้วด้วยหรือ ข้าพเจ้าจึงบอกว่ามีอยู่จริงโดยมีถึง 4 องค์ เป็นพระเขี้ยวแก้วใสที่พระอินทร์ท่านเนรมิตและประทานมาตามที่หลวงป๋าได้อธิษฐานขอไว้ (พระเขี้ยวแก้วเนรมิต) เป็นของศักดิ์สิทธิ์ประจำวัดและจะนำมาบรรจุไว้ในพระมหาเจดีย์สมเด็จองค์นี้

<u>อานิสงส์ของพระมหาเจดีย์สมเด็จ</u>

คุณกุ๊กดีใจมากที่ได้พบพระเจดีย์ที่ตามหามานาน และยังได้คุยกับเทวดาเรื่องพระเขี้ยวแก้วว่าเป็นเรื่องจริง ไม่ได้คิดปรุงแต่งไปเองแต่อย่างใด จึงได้ขอร้องให้ข้าพเจ้าพาไปกราบหลวงป๋าที่กุฏิของท่าน เมื่อคุณกุ๊กได้พบกับหลวงป๋าคุณกุ๊กจึงขอปวารณาตัวว่า

จะขอถวายเงินเพื่อสร้างพระมหาเจดีย์เป็นเงินทั้งสิ้น 1 ล้านบาท โดยจะทยอยทำบุญเป็นงวดๆ ไปจนครบ 1 ล้านบาท และยังจะไปชักชวนเพื่อนๆ ที่รู้จักให้มาร่วมสร้างพระมหาเจดีย์องค์นี้อีกด้วย

หลวงป๋าท่านจึงได้เทศน์ให้คุณกุ๊กและคนอื่นๆ ที่นั่งอยู่ในบริเวณนั้นอีกประมาณ 9-10 คนว่า ถ้าใครได้ร่วมสร้างพระมหาเจดีย์องค์นี้ก็จะมีอานิสงส์มาก ขนาดสามารถปิดอบายภูมิแก่ผู้นั้นได้ ชีวิตจะไม่ต้องถึงกับไปอบายภูมิเช่นนรกเป็นต้น เนื่องจากพระมหาเจดีย์นี้จะใช้เป็นสถานที่บรรจุพระเขี้ยวแก้วเนรมิตและพระบรมสารีริธาตุที่สำคัญๆ อีกมากมาย (ทั้งที่เสด็จมาเองและมีผู้นำมามอบให้) เป็นทั้งที่ปฏิบัติธรรม เป็นที่สำหรับจัดกิจกรรมและประชุมเผยแพร่พระธรรม และยังใช้เป็นสถานที่ศึกษาอบรมพระกรรมฐานแก่ทั้งพระภิษุสงฆ์และฆราวาสอีกด้วย

บุญแห่งการสร้างพระมหาเจดีย์นี้จึงเป็นมหานิสงส์ ที่จะส่งเสริมชีวิตของเราให้ดีขึ้นเรื่อยๆ ตราบใดที่ทั้งมนุษย์ เทวดา และพรหมยังมากราบนมัสการพระมหาเจดีย์องค์นี้ หรือต่อให้พระเจดีย์ทรุดโทรมลงเหลือแต่ซากปรักหักพัง เหล่าเทวดาและพรหมก็จะยังมากราบนมัสการพระมหาเจดีย์นี้อยู่เหมือนเดิม บุญนี้จึงยังคงส่งมายังผู้บริจาคปัจจัยเพื่อสร้างพระมหาเจดีย์นี้ตลอดไปไม่ว่าเราจะตาย-เกิดไปอีกกี่ชาติก็ตาม คือบุญจะยังคงส่งผลให้เรื่อยๆ อย่างสม่ำเสมออีกนับพันปีนั่นเอง

พอหลวงป๋าท่านเทศน์จบ คุณกุ๊กก็เห็นว่ารอบๆ ตัวเธอและทั่วทั้งกุฏิหลวงป๋านั้นเต็มไปด้วยเหล่าเทวดาและพรหมที่ลงมากันอย่างมากมายนับไม่ถ้วน แสงของเหล่าเทวดาและพรหมสว่างไสวไปทั่วทั้งบริเวณ พร้อมกับได้ยินเหล่าเทวดาและพรหมพร้อมกันเปล่งเสียงสาธุการดังกึกก้องขึ้นทันทีหลังคำสอนของหลวงป๋า เมื่อคุณกุ๊กและคนอื่นๆ เข้าไปถวายปัจจัยเพื่อสร้างพระมหาเจดีย์กับหลวงป๋า เหล่าเทวดาและพรหมก็พากันเปล่งเสียง "สาธุ" ขึ้นมาเพื่อขออนุโมทนาบุญ คุณกุ๊กบอกว่าตัวเธอเกิดปีติขึ้นอย่างมากและเหตุการณ์นี้จะประทับฝังอยู่ในใจของเธอตลอดไป ทำให้เธอเชื่อมั่นในสิ่งที่หลวงป๋าบอกว่าผลบุญจากการสร้างพระมหาเจดีย์นี้ จะป้องกันเธอให้พ้นจากอบายภูมิได้อย่างไม่มีข้อสงสัยเลย

<u>เทพประจำโบสถ์วัดหลวงพ่อสด</u>

เมื่อออกจากกุฏิหลวงป๋า คุณกุ๊กและเพื่อนๆ อีก 3-4 คนก็เดินไปที่พระอุโบสถของวัดหลวงพ่อสดเพื่อจะดูว่า ทำไมพระอุโบสถหลังนี้จึงมีแสงสว่างปกคลุมมากกว่าบริเวณอื่นๆ ขณะกำลังจะเดินเข้าประตูโบสถ์ คุณกุ๊กก็ต้องสะดุ้งเพราะมองเห็นเทวดาทรงเครื่องแบบพระจักรพรรดิมีรัศมีสว่างไสวมากมายืนรักษาอยู่ที่ประตูทางเข้าโบสถ์ ดูจากลักษณะแล้วท่านน่าจะเป็นเทวดามเหศักดิ์ (ชั้นสูง) หรือเทวดาในระดับพระอริยะ

เมื่อคุณกุ๊กกราบพระเสร็จแล้วก็สังเกตุเห็นว่า พระประธานแต่ละองค์ของพระอุโบสถนี้มีความศักดิ์สิทธิ์มาก เพราะพระประธานแต่ละองค์ต่างก็มีเทวดาประจำองค์พระอยู่เป็นจำนวนมาก ทั้งยังมีเหล่ากายสิทธิ์ต่างๆ เปล่งรัศมีสว่างไสวอยู่เต็มไปหมด นอกจากนั้นในแต่ละมุมทั้ง 4 ของพระอุโบสถต่างก็มีเทวดาที่มีแสงสว่างมากมาคอยดูแล คุณกุ๊กจึงได้บอกกับเพื่อนๆ ว่าพระอุโบสถแห่งนี้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์มาก ยังไม่เคยพบเห็นโบสถ์ที่ไหนจะศักดิ์สิทธิ์เหมือนกับโบสถ์ที่วัดหลวงพ่อสดแห่งนี้เลย ถ้าใครได้มานั่งภาวนาในพระอุโบสถหลังนี้ก็จะเข้าสู่ความสงบได้ง่าย เพราะเป็นที่ๆ มีเทวดาอยู่มากเหมาะกับการนั่งสมาธิเป็นที่สุด (ต่อมาในภายหลังคุณกุ๊กจึงได้มีโอกาสเข้ามานั่งสมาธิในโบสถ์ แล้วปรากฏว่าเธอก็สามารถทำสมาธิจนได้พบกับพระพุทธเจ้าองค์ต้นธาตุต้นธรรมเป็นครั้งแรกในชีวิต เธอบอกว่าการนั่งสมาธิในครั้งนั้นเป็นสิ่งที่พลิกผันชีวิตของเธอเลยทีเดียว)

เรื่องนี้จึงตรงกับที่ข้าพเจ้า (ผู้เขียน) ได้ประสบมา เพราะทุกครั้งที่ข้าพเจ้ามาวัดหลวงพ่อสด ข้าพเจ้าชอบมานั่งสมาธิที่ใต้ถุนโบสถ์แห่งนี้เป็นประจำ เพราะเป็นที่สงบเงียบปราศจากผู้คนและเป็นที่ๆ สามารถเข้าถึงสมาธิได้ง่ายกว่าที่อื่นๆ หากใครได้มานั่งแล้วก็จะรู้สึกได้เองว่าเป็นที่เหมาะสำหรับการนั่งสมาธิจริงๆ

วันหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้านั่งภาวนาไปได้ประมาณ 40 นาที จิตใจกำลังสงบได้ที่ก็ปรากฏว่าร่างกายของข้าพเจ้าถูกสิ่งที่มองไม่เห็นบังคับให้แหงนหน้าขึ้นไปข้างบน ตาซึ่งปิดสนิทอยู่กลับมองเห็นเป็นท้องฟ้ามีเมฆลอยอยู่ประปราย (มองทะลุพื้นและหลังคาโบสถ์ขึ้นไปไปได้อย่างไรก็ไม่รู้) ที่กลางท้องฟ้านั้นปรากฏเห็นเป็นลักษณะเหมือนแท่งสายฟ้าขนาดใหญ่ รูปร่างของสายฟ้ายาวหยักไปหยักมา แต่แปลกตรงที่แท่งสายฟ้านั้นเหมือนเป็นแท่งน้ำแข็งสีใสเป็นแก้วลอยอยู่กลางฟ้า แล้วปากของข้าพเจ้าอยู่ๆ ก็ถูกบังคับให้อ้าปากขึ้น

ยังไม่ทันจะหายแปลกใจในสิ่งที่มองเห็น ก็ปรากฏว่าแท่งสายฟ้าแก้วใสนั้นพุ่งตรงทิ้งดิ่งเข้ามาในปากของข้าพเจ้าแล้วไหลลงไปสู่ท้องอย่างรวดเร็ว โดยที่ข้าพเจ้าไม่ทันได้ตั้งตัวเลย ข้าพเจ้าถึงกับสะดุ้งลืมตาขึ้นมาทันที จะว่าฝันไปก็ไม่น่าใช่เพราะมันชัดเจนมาก ตอนที่เห็นแท่งสายฟ้าแก้วใสลอยอยู่นั้น มันชัดขนาดที่ว่ามองเห็นแม้แต่ขอบรอยหยักของสายฟ้า อารมณ์ขณะนั้นทั้งตกใจ-ประหลาดใจ-และกังวลในสิ่งที่เกิดขึ้น ยังไม่รู้ว่ามันคืออะไรกันแน่จะดีหรือร้าย แต่ที่แน่ๆ คือน่าจะเป็นสิ่งที่ดีเพราะรู้สึกว่าร่างกายกระปลี้กระเปล่าขึ้นมาก

ข้าพเจ้ารีบเดินไปที่กุฏิหลวงป๋าซึ่งอยู่ไม่ไกลจากโบสถ์นัก เพื่อสอบถามในสิ่งเหลือเชื่อที่เพิ่งเกิดขึ้นกับข้าพเจ้า โดยเชื่อว่าหลวงป๋าท่านจะให้ความกระจ่างกับข้าพเจ้าได้ สำหรับข้าพเจ้าแล้วหลวงป๋าเปรียบเสมือนพ่อแท้ๆ ของข้าพเจ้า และเชื่อสนิทใจว่าท่านมีญาณทัศนะแม่นยำที่สุดองค์หนึ่งที่ข้าพเจ้ารู้จักมา เมื่อข้าพเจ้าเล่าจบลงจึงได้ถามหลวงป๋าว่า

ข้าพเจ้า "หลวงป๋าครับ ไอ้แท่งใสๆ เหมือนสายฟ้านั้นมันคือแท่งอะไรครับ"
หลวงป๋า "เธอนี่มันช่างไม่รู้อะไรเลย นั่นมันคือน้ำทิพย์ที่เทวดาท่านประทานให้เธอน่ะซิ"
ข้าพเจ้า "แล้วเทวดาที่ไหนท่านประทานมาให้ผมละครับ"
หลวงป๋า "ก็เทวดาที่อยู่ที่โบสถ์นั่นแหละ"

ข้าพเจ้าก็ถึงบางอ้อทันที เพราะสายฟ้าใสๆ ที่เห็นนั้นมันไม่ใช่สายฟ้าหรอก มันคือสายน้ำทิพย์ที่ใสแจ๋วเย็นเจี๊ยบ แล้วน้ำทิพย์นี้มันไม่เหมือนน้ำในทางโลกเพราะมันมีลักษณะนิ่งๆ อยู่อย่างไรก็จะทรงรูปอยู่อย่างนั้นไม่มีการกระเพื่อม จนมองเห็นเหมือนกับเป็นแท่งสายฟ้าน้ำแข็งนั่นเอง เทวดาท่านคงมองเห็นว่าไอ้มนุษย์คนนี้มานั่งสมาธิบ่อยๆ เลยเมตตาให้โบนัสเพื่อเสริมกำลังใจในความพากเพียรของข้าพเจ้านั่นเอง

<u>เราไม่สามารถโกหกคนที่ถึงธรรมกายได้</u>

สมัยข้าพเจ้ายังเรียนหนังสือที่จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้ามักจะไปช่วยงานอาจารย์ท่านหนึ่งเป็นประจำ ซึ่งอาจารย์ท่านนี้เป็นผู้ปฏิบัติธรรมและได้เข้าถึงธรรมกายชั้นสูงแล้ว ท่านปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ ดังนั้นท่านจึงชอบที่จะเผยแพร่ธรรมะโดยการเขียนหนังสือและไปสอนกรรมฐานในที่ต่างๆ ข้าพเจ้าจึงได้มีโอกาสช่วยงานท่านในการวิ่งรับส่งเอกสารและช่วยตรวจพิสูจน์อักษรในงานเขียนหนังสือของท่าน

ในระหว่างนั้น ท่านกำลังเขียนตำราเกี่ยวกับวิชชาธรรมกาย และอยู่ระหว่างการจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มเพื่อเผยแพร่ออกไป ท่านจึงกำชับให้ข้าพเจ้าระมัดระวังกาย-วาจา-ใจ ให้ดี เพราะการทำงานใหญ่มารเขาจะคอยขัดขวางอย่างเต็มที่ เพื่อมิให้งานนั้นสำเร็จลงได้ โดยเฉพาะห้ามไปในสถานที่อโคจรต่างๆ ข้าพเจ้าได้แต่ฟังท่านแล้วก็ยิ้มๆ เพราะในสมัยนั้นข้าพเจ้าก็ยังเป็นเด็กหนุ่มรุ่นกระทง อะไรไม่เคยทำก็อยากลอง ที่ไหนที่ไม่เคยไปก็ต้องไปดูสักครั้ง และถือเป็นธรรมเนียมในหมู่เพื่อนๆ ว่าเมื่อสอบเสร็จก็จะชักชวนกันไปเที่ยวเล่นตามสถานที่บันเทิงต่างๆ สมัยนั้นเรายอมขัดใจพ่อแม่แต่ไม่กล้าขัดใจเพื่อนๆ

ทีนี้มันจะเป็นเรื่องก็ตอนที่ต้องไปหาอาจารย์ผู้นี้นี่แหละ เพราะท่านโทรมาบอกว่ามีงานที่จะต้องไหว้วานให้ไปทำ ขอให้มาพบหน่อย ข้าพเจ้าเริ่มใจคอไม่ดีเพราะเสียงพูดห้ามของท่านยังก้องอยู่ในหูอยู่เลย แต่ก็พยายามรักษาอาการทำหน้าตาให้เป็นปกติเพื่อไปพบท่าน

ข้าพเจ้า "สวัสดีครับอาจารย์ ผมมาแล้วครับ"
อาจารย์ไม่รอให้ข้าพเจ้าตั้งตัว "ข้าบอกเอ็งแล้วใช่ไหมว่าช่วงนี้ห้ามไปเที่ยวในที่อโคจร เอ็งจำไม่ได้หรือไง"

ท่านว่ามาเป็นชุดก่อนเลย ข้าพเจ้าคิดในใจว่าท่านอาจารย์คงแกล้งพูดเพื่อให้เรายอมรับความจริงหากเราเผอิญไปเที่ยวมา อาจารย์คงจะอำเรามากกว่า ข้าพเจ้ายังตีหน้าซื่อต่อไปพร้อมกับพูดเถียงไปว่า

ข้าพเจ้า "อาจารย์ ผมไม่ได้ไปมาเลยครับ อาจารย์จะมาว่าผมได้อย่างไร ....." ยังไม่ทันที่จะให้เหตุผลประกอบเลย อาจารย์ท่านยิงสวนมาอีกชุดใหญ่

อาจารย์ "เอ็งนี่มันเป็นผู้ร้ายปากแข็ง เอ็งอย่ามาเถียงข้าเลย ทำไมข้าจะไม่รู้ เอ็งไม่มีทางโกหกคนอย่างข้าได้หรอก ที่ข้าพูดนี่จริงไหมล่ะอย่าโกหกนะ"
ข้าพเจ้าชักเสียงอ่อย "โห อาจารย์ครับ แล้วอาจารย์รู้ได้อย่างไรครับว่าผมไปเที่ยวมา"
อาจารย์ "ทำไมข้าจะไม่รู้ ก็ข้าเรียกกายมนุษย์ละเอียดของเอ็งมาถามน่ะซิ กายมนุษย์ละเอียดเขาไม่มีการโกหกเหมือนกายมนุษย์หยาบหรอก"

ข้าพเจ้าจึงถึงบางอ้อว่าท่านอาจารย์รู้ได้อย่างไร อายท่านก็อายเพราะกลัวท่านจะหาว่าเราเป็นคนเหลาะแหละขี้โกหก จึงบอกท่านไปว่าต่อไปจะไม่กล้าโกหกท่านอีกแล้ว หลังจากวันนั้นข้าพเจ้าก็ไม่กล้าโกหกท่านอีกเลย จะดีจะร้ายอย่างไรก็ต้องบอกท่านไปตามจริง เหมือนนักมวยที่แพ้ทางกันชกกี่ครั้งก็แพ้เหมือนเดิม

<u>ไม่ต้องเคาะประตู</u>

คุณเคยไปพบใครที่อยู่ในห้องที่ปิดประตูแล้วไม่ต้องเคาะประตูกันบ้างไหม สมัยที่ผมยังเป็นนิสิตของจุฬาลงกรณมหาวิทยาลัยนั้น เมื่อต้องวิ่งส่งเอกสารให้กับท่านอาจารย์ฆราวาสนักปฏิบัติธรรม มีอยู่หลายครั้งที่ต้องไปที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพื่อนำเอกสารหรือต้นฉบับหนังสือไปให้กับหลวงปู่ซึ่งเป็นอาจารย์หรือ "ครู" ของท่านอาจารย์ฆราวาสของข้าพเจ้า อาจารย์ของข้าพเจ้าได้เรียนวิชชาธรรมกายชั้นสูงจากหลวงปู่องค์นี้ ท่านจึงนับถือและเคารพหลวงปู่องค์นี้เปรียบเสมือนกับผู้เป็นพ่อทีเดียว

สมัยนั้นข้าพเจ้าก็ถือว่ายังเด็กอยู่มาก ไม่รู้จักใครเลยที่วัดปากน้ำ รู้จักแต่หลวงปู่องค์เดียว แล้วก็เกรงกลัวท่านมากซะด้วย อาจเนื่องจากท่านเป็นพระผู้สูงวัย มีสมณศักดิ์และตำแหน่งหน้าที่สูงกว่าพระทั่วไปในวัด ทำให้ข้าพเจ้าไม่กล้าสอบถามพูดคุยกับหลวงปู่เลย มีงานก็รีบทำแล้วก็รีบกลับไม่กล้าพูดคุยกับท่าน

หลวงปู่องค์นี้เป็นผู้ที่สืบทอดวิชชาธรรมกายจากหลวงพ่อสดโดยตรง ท่านจึงเป็นที่เคารพและนับถือของคนทั่วไป แต่ท่านเป็นพระสันโดษพูดน้อยที่ชอบความสงบวิเวก ไม่นิยมสุงสิงพูดคุยกับพระองค์อื่นๆ ท่านมักจะอยู่แต่ในกุฏิโดยปิดประตูเกือบจะตลอดทั้งวัน ยกเว้นตอนบ่าย 3 โมงเท่านั้นที่จะเปิดออกมารับแขก ปฏิปทาท่านก็คล้ายกับท่านเจ้าคุณนรที่วัดเทพศิรินทร์ ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นพระอรหันต์กลางกรุงนั่นเอง

เมื่อมีธุระต้องไปหาหลวงปู่ ข้าพเจ้าก็จะขึ้นรถโดยสารประจำทางเพื่อไปลงที่วัดปากน้ำ แล้วเดินต่อเข้าไปในวัด กุฏิหลวงปู่เป็นตึกเก่าแก่ที่เงียบสงบไม่มีใครมาเดินพลุกพล่าน และก็แน่นอนประตูไม้ทั้ง 2 บานถูกลงกลอนปิดสนิทเหมือนทุกครั้ง ข้าพเจ้าเป็นเด็กก็เลยไม่กล้าเคาะประตูเรียกท่าน กลัวท่านจะดุเอาว่าเรามารบกวนท่าน

ที่หน้ากุฏิท่านจะมีเก้าอี้ไม้เก่าๆ อยู่ 2-3 ตัว เพื่อเอาไว้ให้คนนั่งรอท่าน ไม่ค่อยเห็นว่ามีใครกล้ามาเคาะประตูเรียกท่านสักคน แต่ข้าพเจ้าเมื่อมาหาท่านก็เพราะมีธุระที่อาจารย์ใช้มา แล้วก็ต้องรีบกลับไปเรียนต่อหรือต้องเอาหนังสือกลับไปให้อาจารย์อีก ไม่สามารถที่จะรอให้ถึงเวลาบ่าย 3 โมงซึ่งเป็นเวลาที่ท่านจะรับแขกได้

ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจนั่งที่เก้าอี้ไม้แล้วก็ทำจิตให้สงบ เมื่อจิตสงบลงแล้วก็จะส่งกระแสจิตไปบอกหลวงปู่ว่าข้าพเจ้ามีธุระ อาจารย์ใช้ให้ข้าพเจ้านำหนังสือมาให้หลวงปู่พิจารณา เมื่อหลวงปู่พิจารณาแล้วก็จะต้องนำหนังสือกลับไปให้ท่านอาจารย์อีกที

แล้วก็เป็นเรื่องเหลือเชื่อ ไม่ถึง 5 นาที หลวงปู่ท่านก็เปิดประตูออกมาแล้วก็พูดว่า
หลวงปู่ "เอ้า มีอะไรอีกล่ะ (ท่านชอบทำเสียงดุเข้าใส่ คงทราบว่าผมกลัวท่านอยู่แล้ว) เข้ามาข้างในซิ มีเรื่องอะไรก็ว่ามาเร็วๆ"
ข้าพเจ้า "เอาหนังสือจากท่านอาจารย์มาให้หลวงปู่พิจารณาเพื่อเซ็นชื่อครับ"

ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าไปหาหลวงปู่ที่วัดปากน้ำ ข้าพเจ้าก็จะทำเช่นนี้ คือไม่ต้องเคาะประตู แต่กำหนดจิตบอกหลวงปู่ แล้วท่านก็จะมาเปิดประตูให้ทุกครั้ง มันแปลกไหมล่ะครับ ไม่ใช่ฟลุ๊คแค่ครั้งสองครั้งนะครับ แต่ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าไปหาท่านนานนับหลายปี ท่านก็ออกมาเปิดประตูให้ข้าพเจ้าทุกครั้ง ข้าพเจ้าก็ยังไม่เคยเจอพระองค์ไหนที่ท่านจะสามารถรับกระแสจิตได้อย่างรวดเร็วแบบนี้ แม้ว่าข้าพเจ้าเองจะยังเตาะแตะในเรื่องสมาธิอยู่ก็ตาม คือข้าพเจ้าส่งกระแสจิตไปได้แต่รับไม่ได้ครับ

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าไปกราบท่านจึงต้องสำรวมกาย-วาจา-ใจให้ดี เพราะทราบดีว่าท่านรู้ว่าเรากำลังคิดอะไรอยู่ ท่านรับรู้กระแสจิตของเราได้ แล้วคงไม่ต้องมาถามผมว่าแล้วเรื่องอื่นๆ หลวงปู่เก่งหรือไม่ ผมว่าท่านเก่งที่สุดเลยครับ (ขิงยิ่งแก่ยิ่งเผ็ด).....หลวงปู่องค์นี้ก็คือหลวงปู่วีระ คณฺตตโม หรือหลวงพ่อภาวนานั่นเอง

<u>ญาณทัศนะที่แม่นยำ</u>

ข้าพเจ้าเคยซื้อบ้านที่หมู่บ้านเสนานิเวศน์ไว้หลังหนึ่ง คนในยุคข้าพเจ้าคงจำกันได้ถึงโฆษณาของหมู่บ้านนี้ "เสนานิเวศน์ อยู่กันจนเป็นปู่" ซึ่งเป็นโฆษณาที่ฮอตฮิตมากในสมัยนั้น เมื่อจะซื้อบ้านจึงเลือกที่จะซื้อที่หมู่บ้านแห่งนี้ อยู่มาได้ประมาณ 4-5 ปี ก็จำเป็นที่จะต้องย้ายเพื่อมาอยู่ที่บ้านหลังปัจจุบัน (ในซอยโชคชัย 4) บ้านที่เสนานิเวศน์จึงต้องประกาศขาย

เมื่อประกาศขายไปซักระยะหนึ่ง ก็มีผู้สนใจที่จะซื้อประมาณ 3-4 ราย มีทั้งผู้ที่อาศัยอยู่ใกล้เคียงซึ่งดูแล้วก็เป็นผู้ที่มีเงินทองมากและมีตำแหน่งหน้าที่การงานสูงระดับท่านแม่ทัพ ต้องการซื้อไปให้ลูกที่กำลังจะออกเรือน อีกรายก็เป็นผู้หญิงวัยกลางคนติดต่อเข้ามาและขอเข้ามาดูภายในบ้าน ท่าทางสนใจจริงถึงกับเอากล้องมาถ่ายรูปห้องต่างๆ และขอสำเนาผังแปลนบ้านและโฉนด เพื่อไปดำเนินการกู้ยืมกับทางธนาคาร

รายสุดท้ายประหลาดกว่ารายอื่นๆ เพราะเป็นเจ้าหน้าที่ของบริษัท True ติดต่อเข้ามา รายนี้โทรศัพท์ติดต่อเข้ามาเพียงครั้งเดียว เขาถามเพียงว่าตัวบ้านกว้างและยาวเท่าไหร่

เท่านั้น การตกแต่งภายในก็ไม่สนใจจะซักถามเลย ผิดกับรายอื่นๆ ที่เขาจะถามว่ามีแอร์กี่ตัว มีกี่ห้องน้ำ ห้องน้ำตกแต่งอย่างไร ห้องนอนมีพรมไหม ฯลฯ เมื่อผ่านไปราว 1 อาทิตย์ก็มีเจ้าหน้าที่ (แต่ดูจากการแต่งตัวแล้วเหมือนช่างผู้รับเหมา) ขอเข้ามาเพื่อวัดขนาดกว้างและยาวของพื้นที่และตัวบ้าน วัดอยู่ไม่ถึง 10 นาทีก็ลากลับไป

ในใจของข้าพเจ้านั้นคิดว่า ในรายผู้หญิงวัยกลางคนนั้นน่าจะเป็นผู้ซื้อจริงมากที่สุด เพราะเธอเข้ามาดูบ้านและบอกพอใจบ้านของข้าพเจ้ามาก นอกจากนั้นก็ได้ดำเนินการติดต่อกู้กับธนาคารแล้ว และอีกไม่นานก็มีเจ้าหน้าที่ธนาคารขอเข้ามาดูบ้านของข้าพเจ้า ดูท่าทางว่าจะจบที่รายนี้ค่อนข้างมาก

วันหนึ่งข้าพเจ้าไปที่วัดหลวงพ่อสด อ.ดำเนินสะดวก จ.ราชบุรี ซึ่งเป็นวัดที่ข้าพเจ้าไปทำบุญอยู่เป็นประจำ ข้าพเจ้าสนิทกับพระองค์หนึ่งซึ่งในที่นี้ขอเรียกท่านว่า "หลวงพ่อ" พระองค์นี้ผมสนิทสนมกับท่านมานาน และท่านก็รักผมเหมือนเป็นลูกเป็นหลานคนหนึ่ง วันนั้นแวะไปกราบท่านเพื่อจะสอบถามถึงเรื่องบ้านที่กำลังประกาศขาย
ข้าพเจ้า "หลวงพ่อครับ ตอนนี้ผมกำลังจะขายบ้าน มีคนติดต่อเข้ามา 3 รายครับ"
หลวงพ่อ "เออ แล้วมีใครบ้างล่ะ ไหนบอกมาซิ"
ข้าพเจ้า "มีคนที่อยู่บ้านใกล้ๆ กัน จะซื้อให้ลูกที่กำลังจะออกเรือน อีกคนเป็นผู้หญิงวัยกลางคนมาดูแล้วบอกว่าชอบมาก ตอนนี้กำลังติดต่อแบ๊งค์ขอทำเรื่องกู้อยู่ครับ แล้วอีกรายเป็นบริษัท True รายนี้แปลกมากถามแค่ว่าตัวบ้านกว้างยาวเท่าไหร่เท่านั้น....." ยังไม่ทันที่ข้าพเจ้าจะอธิบายต่อเลย หลวงพ่อก็พูดสวนขึ้นมาทันทีว่า

หลวงพ่อ "ข้าว่าไอ้ราย True นั่นแหละจะมาซื้อบ้านเธอ"
ข้าพเจ้า "จะเป็นไปได้อย่างไร เขาโทรมาหาเพียงครั้งเดียว รายละเอียดในบ้านก็ยังไม่เคยถามหรือเข้ามาดูเลย ไม่น่าเป็นไปได้นะครับ" ผมเถียงออกไปเพราะไม่เห็นด้วย
หลวงพ่อ "เออ แล้วเธอคอยดูไปก็แล้วกัน"

พูดตามตรง ข้าพเจ้าไม่ค่อยเชื่อคำของหลวงพ่อเลยเพราะดูจากรูปการณ์แล้วมันไม่น่าจะเป็นไปได้ อยู่ต่อมารายที่อยู่หลังบ้านก็ทำเงียบไป (ตอนแรกทำท่าทางสนใจจริงจังถึงกับต่อรองราคาไว้) รายผู้หญิงวัยกลางคนก็ปรากฏว่าทางธนาคารไม่ปล่อยเงินกู้ให้ ส่วนราย True ก็เงียบไป 2 อาทิตย์ แล้วก็ติดต่อกลับมาว่าให้ข้าพเจ้าไปรับเช็คได้ที่บริษัทซะงั้น

ข้าพเจ้าละงงจริงๆ ว่ามันเป็นไปได้อย่างไร แต่มันก็เป็นไปแล้ว ข้าพเจ้าไปรับเช็คเงินที่ขายบ้านได้จริง หลวงพ่อท่านแม่นจริงๆ ตอนท่านทำนายท่านก็ไม่เห็นต้องมานั่งหลับตาอะไร ท่านพูดสวนขึ้นมาด้วยซ้ำ แต่สิ่งที่ท่านบอกกลับเป็นจริงทุกอย่าง นี่แหละที่เขาว่าอานุภาพของพระธรรมกายนั้นแม่นยำและรวดเร็วจริงๆ

ไม่ใช่แต่เฉพาะเรื่องบ้านเท่านั้น เรื่องงานก็เช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าส่งใบสมัครงานเอาไว้ 2-3 ที่ ที่แรกเป็นบริษัทขายกาแฟ ที่ๆ สองเป็นบริษัทโกดัก และที่สุดท้ายเป็นบริษัทอุตสาหกรรมนมไทย ข้าพเจ้าแวะไปหาหลวงพ่อที่กุฏิเห็นหลวงพ่อกำลังจะขึ้นรถตู้เพื่อไปธุระในวัด ข้าพเจ้ารีบกระโดดตามหลวงพ่อขึ้นรถตู้ไปด้วยเพื่อจะถามท่านเรื่องงาน ขณะที่รถออกวิ่งข้าพเจ้าก็รีบชิงถามหลวงพ่อก่อนเลย

ข้าพเจ้า "หลวงพ่อครับ ผมไปสมัครงานเอาไว้ 3 ที่ครับ มีบริษัทขายกาแฟ บริษัทโกดัก แล้วก็บริษัทอุตสาหกรรมนมไทย...." ผมพูดไปเสร็จหลวงพ่อก็พูดตอบมาทันที
หลวงพ่อ "ข้าว่า เธอ (เอ็ง) จะได้ที่บริษัทอุตสาหกรรมนมไทยนะ"
ข้าพเจ้า "จริงหรือครับหลวงพ่อ"
หลวงพ่อ "เออ"

แล้วก็เป็นไปตามที่หลวงพ่อบอก ไม่ถึงอาทิตย์ทางบริษัทอุตสาหกรรมนมไทยติดต่อกลับมา พร้อมนัดสัมภาษณ์แล้วให้เริ่มทำงานได้ทันที เป็นอย่างไรบ้างครับ ญาณทัศนะของผู้ที่ถึงธรรมกายชั้นสูง มันช่างแม่นยำเที่ยงตรงและรวดเร็วอะไรเช่นนี้

<u>หาแหวนที่หายได้คืน</u>

ขอเล่าเรื่องอานุภาพของวิชชาธรรมกายหน่อยครับ เรื่องเพิ่งเกิดในวันนี้เอง (4 ต.ค. 56) มันอัดอั้นอยู่ในใจไม่เล่าไม่ได้ครับ

เมื่อประมาณ 5-6 วันที่ผ่านมาผมทำแหวนหลวงปู่ดู่เนื้อเงินที่ใส่ประจำหาย ได้พยายามหาว่าลืมไว้ตรงไหนหรือไม่ ทั้งห้องน้ำ ห้องพระ ในรถ (ซึ่งมีอยู่หลายคัน 555) บนโต๊ะคอมพิวเตอร์ ห้องรับแขก ฯลฯ โดยเฉพาะที่ห้องน้ำเข้าไปหา 4-5 รอบแล้วเพราะเป็นที่ต้องถอดประจำเวลาเข้าห้องน้ำ ส่วนในรถก็ขนาดยกพรมขึ้นเอาไฟฉายส่องใต้เบาะเก๊าอี้ โดยหวังว่าแหวนอาจจะหล่นลงไป ทำให้ 5-6 วันมานี้ไม่มีความสุขเอาเสียเลย

เมื่อหมดหนทางก็ต้องคิดว่าถ้าแหวนเป็นของเรา เราก็จะต้องได้คืนมา แต่ถ้าไม่ใช่ของเราก็แสดงว่าต้องปล่อยไปคืนสู่เจ้าของที่แท้จริง ขณะกำลังนั่งสมาธิอยู่ก็เกิดคิดถึงรุ่นน้องที่ได้ธรรมกายคนหนึ่งชื่อน้องกุ๊กไก่ ได้ความคิดว่าให้น้องกุ๊กถอดจิตมาถามเทวดาที่บ้านดีกว่า (น้องกุ๊กชอบแอบมาดูที่บ้านประจำ) ให้เทวดาหาแหวนให้น่าจะดี ผมก็เลย Line ไปบอกน้องกุ๊กว่าให้ช่วยพี่หน่อย ในใจก็คิดว่าเออถ้าน้องกุ๊กได้ธรรมกายจริงก็จะได้พิสูจน์กันไปเลยในครั้งนี้

ไม่ถึง 10 นาที น้องกุ๊กโทรกลับมาบอกว่า "พี่อู๋...พระธรรมกายท่านแสดงภาพย้อนอดีตให้เห็นพี่อู๋กำลังล้างรถอยู่ แหวนไม่ได้หายไปไหนหรอก แล้วก็ไม่ต้องไปหาที่ห้องน้ำอีกแล้วเพราะผมเห็นพี่เข้าไปหาในห้องน้ำหลายหน ให้ลองไปหาดูที่บริเวณที่พี่อู๋ล้างรถนั่นแหละ"

ผมรีบวางสายแล้วบอกกับนิด (ภรรยาของผม) ว่าน้องกุ๊กโทรบอกมาแบบนี้เราลองออกไปหากันดูดีกว่า ตัวผมก็เข้าไปดูในรถอีกครั้ง ส่วนภรรยาก็เดินไปดูที่สายยางล้างรถครู่เดียวนิดก็ตะโกนขึ้นมาบอกว่าเจอแหวนแล้ว ปรากฏว่าแหวนตกอยู่ที่พื้นโดยมีสายยางบางเส้นทับอยู่ทำให้มองไม่เห็นแหวน ผมดีใจมากที่ได้แหวนคืนแล้วก็นึกขอบคุณน้องกุ๊กไก่ที่ยอมเป็นธุระให้ พร้อมกันนั้นก็ระลึกได้ว่าพระธรรมกายนั้นเป็นของจริงมีอานุภาพมากจริง ใครเข้าถึงพระธรรมกายย่อมเป็นผู้ที่เดินเข้าไปใกล้ธรรมะอันเป็นที่สุดแห่งทุกข์ได้จริง สิ่งที่พระธรรมกายท่านบอกมาตรงเป๊ะทุกอย่าง ขอบพระคุณครูบาอาจารย์ที่ได้พร่ำสอนและเผยแพร่วิชชาที่มีอานุภาพมากจริง ช่วยเราได้จริงครับ

<u>เกิดมาก็เจอหลวงพ่อสดเลย</u>

ผมเกิดเมื่อปี 2498 เกิดมาได้ไม่กี่วันคุณแม่ผมก็อุ้มผมไปหาหลวงพ่อสดที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ แม้ว่าในสมัยนั้นการเดินทางไปวัดปากน้ำจะลำบากเพียงใด แต่คุณแม่ของผมท่านก็ไม่สนใจเพราะท่านเคารพหลวงพ่อสดเป็นที่สุด คุณแม่เล่าว่าในสมัยนั้น (หลังสงครามโลกครั้งที่ 2) ไม่มีพระองค์ไหนจะมีชื่อเสียงโด่งดังไปกว่าหลวงพ่อวัดปากน้ำเลย ดังนั้นคุณแม่จึงอุ้มผมเพื่อไปกราบหลวงพ่อและขอให้ท่านตั้งชื่อให้กับผม โดยท่านจะถามวัน เดือน ปีเกิด และเวลาตกฟาก จากนั้นท่านก็จะนัดแนะว่าให้กลับมาเอาชื่อที่ท่านตั้งให้วันไหนอีกที

เมื่อคุณแม่ผมกลับไปเอาชื่อกับหลวงพ่อก็ต้องแปลกใจเพราะไม่เคยคิดว่าหลวงพ่อจะตั้งชื่อให้ผมแบบนี้ โดยหลวงพ่อท่านตั้งชื่อให้ผมว่า "อาดุลยเดช" คุณแม่ผมก็แย้งท่านไปว่าหลวงพ่อจะให้ใช้ชื่อนี้ได้อย่างไร จะเป็นการสมควรหรือไม่ หลวงพ่อท่านก็พูดยืนยันว่า "เด็กคนนี้ต้องใช้ชื่อนี้เท่านั้น" แล้วในชื่อของผมก็มี "สระอา" ด้วย จึงเป็นชื่อที่ไม่เหมือนใคร จะมีใครมาว่าได้อย่างไร คุณแม่ผมจึงต้องจำยอมตามคำหลวงพ่อ แต่ผ่านไปไม่กี่วันคุณแม่ก็ต้องกลับไปที่วัดปากน้ำอีกครั้งเพื่อให้หลวงพ่อท่านเปลี่ยนชื่อให้ผมใหม่ โดยบอกหลวงพ่อว่าไม่อยากให้ผมใช้ชื่อนี้ แต่หลวงพ่อสดท่านก็ยังยืนยันคำเดิมของท่าน

คุณแม่ผมก็จนใจเพราะหลวงพ่อสดท่านว่าผมต้องใช้ชื่อนี้ ดังนั้นในใบเกิดของผมจึงเป็นชื่อ "ด.ช.อาดุลยเดช" เท่ซะไม่มี แต่ปัญหามันเกิดตอนที่ผมต้องไปโรงเรียนนี่ซิครับ ทั้งคุณครู ทั้งเพื่อนๆ ต่างก็มาถามผมว่าทำไมจึงใช้ชื่อนี้ไม่กลัวตำรวจจับหรือ

(ตอนเป็นเด็กก็ไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรนัก) ผมเลยใช้ชื่อนี้อยู่จนอายุได้ 9-10 ปีจึงไปเปลี่ยนชื่อ (หลวงพ่อท่านมรณะภาพแล้ว) เพราะที่บ้านทนแรงกดดันจากคนอื่นไม่ไหว

เมื่อโตขึ้นมาจนทุกวันนี้ผมจึงอดภูมิใจไม่ได้ว่า ผมได้มีโอกาสเจอหลวงพ่อสดตั้งแต่ยังแบเบาะคือเกิดมาก็ได้เจอท่านเลย คนในยุคนี้มีกี่คนที่เคยเจอหลวงพ่อสดเหมือนกับผม แล้วเมื่อผมโตขึ้นมาก็ยังได้ทำงานรับใช้หลวงพ่อและวิชชาธรรมกายตั้งแต่ผมอยู่ปี 3 ที่จุฬา จนมาทุกวันนี้กว่า 40 ปีแล้วที่ผมได้ทำงานให้กับหลวงพ่อ ผมเกิดและเติบโตมากับธรรมกาย ชีวิตและเวลาที่เหลืออยู่ก็ตั้งใจจะตายไปกับธรรมกาย

<u>ขึ้นไปกราบหลวงพ่อ</u>

ในสมัยที่ผมยังเรียนอยู่ที่จุฬา ได้มีโอกาสช่วยงานหลวงป๋า ตอนนั้นท่านยังไม่ได้บวช ท่านใช้ชื่อว่า-มงคลบุตร) ในการเผยแพร่วิชชาธรรมกายผ่านหนังสือต่างๆ ที่หลวงป๋าท่านเขียนรวบรวมขึ้นมาเป็นเล่ม โดยเฉพาะกัณฑ์เทศน์ต่างๆ ของหลวงพ่อสด และยังได้มีโอกาสไปช่วยหลวงป๋าทำรายการธรรมะปฏิบัติทุกวันอาทิตย์ที่สถานีโทรทัศน์ช่อง 9 อสมท. อีกด้วย

วันหนึ่งตอนเช้าตรู่ประมาณตี 4 ผมได้ฝันว่าได้พาเพื่อน 2 -3 คน ขึ้นไปบนฟ้า ไม่รู้ว่าเป็นที่ไหน แต่รอบตัวมีแต่อากาศว่างเปล่าเวิ้งว้างสุดลูกหูลูกตา เมื่อมองไปตรงหน้าได้เห็นเป็นเหมือนโบสถ์สีขาวโปร่งแสงตั้งลอยเด่นอยู่กลางอากาศ ผมก็เลยพาเพื่อนๆ ลอยเข้าไปที่ทางเข้าโบสถ์ เดินแบบลอยๆ ตามขั้นบันไดไม่กี่ขั้นก็เข้าไปถึงในตัวโบสถ์ ภายในนั้นมองเห็นหลวงพ่อสดนั่งอยู่กลางโบสถ์เพียงองค์เดียว พวกผมก็คลานเข้าไปกราบท่านแล้วท่านก็ถามว่าชื่ออะไรกันบ้าง เพื่อนๆ ที่ไปด้วยกันก็ตอบรายงานชื่อของตัวเอง แต่เมื่อมาถึงผม แทนที่ผมจะพูดชื่อของตัวเองผมกลับตอบท่านไปว่า "ผมชื่อเสริมชัยครับ" ในฝันตอนนั้นผมก็นึกแปลกใจตัวเองว่าทำไมผมจึงตอบหลวงพ่อไปอย่างนั้น ผมตอบท่านไปได้อย่างไรว่าชื่อเสริมชัย (เสริมชัยคือชื่อจริงของหลวงป๋า) หลวงพ่อสดท่านก็พยักหน้ารับทราบ แล้วผมก็ตื่นจากความฝัน

ตื่นขึ้นมาก็ทบทวนความฝันนี้และคิดว่าคงเป็นฝันที่ไม่ได้เรื่องอะไร แต่ทำไมความฝันมันจึงชัดเจนและยังสามารถจดจำเรื่องราวและภาพต่างๆ ได้อย่างละเอียด ต่อมาอีกไม่กี่วันก็ได้มีโอกาสไปพบหลวงป๋าท่านที่ทำงาน (USIS) ได้เล่าเรื่องความฝันนี้ให้ท่านฟัง เล่าไปก็อายและขำตัวเองที่ฝันเป็นตุเป็นตะไปได้แบบนี้คงจะเป็นฝันที่ใช้ไม่ได้

แต่หลวงป๋าท่านบอกว่าเป็นนิมิตฝันที่ดีมาก ไม่แปลกเลยและเป็นนิมิตจริงที่น่าเชื่อถือ เพราะหลวงป๋าเองท่านก็เคยฝันแบบนี้มาแล้วเช่นกัน คือเมื่อท่านได้เจอหลวงพ่อสดในนิมิตครั้งแรกนั้น เมื่อหลวงพ่อสดถามท่านว่าชื่ออะไร หลวงป๋าก็ตอบหลวงพ่อสดไปว่าท่านชื่อ "วีระ" เช่นกัน (แทนที่จะตอบว่าชื่อเสริมชัย) หลวงป๋าท่านอธิบายว่าในทางพระศาสนาแล้ว ใครถามว่าชื่ออะไร เราต้องตอบชื่อของอาจารย์ของเราเพื่อที่จะได้ทราบที่มาที่ไปว่าเรามาจากไหน เขาทำกันมาแบบนี้มาตั้งแต่โบราณกาลแล้ว ผมจึงถึงบางอ้อว่านิมิตฝันที่เป็นจริงนั้นเป็นสิ่งที่เราไม่อาจที่จะคาดเดาได้

<u>เจอหลวงป๋าในนิมิตก่อนเจอตัวจริง</u>

ผมเป็นคนหนึ่งที่ถือศีล 5 มาตั้งแต่เด็กๆ แล้ว เพราะตอนเป็นเด็กผมได้มีโอกาสอ่านเรื่องกฎแห่งกรรมของคุณ ท. เลียงพิบูลย์ เมื่ออ่านแล้วก็มีความเชื่อโดยสนิทใจในเรื่องผลของกรรม ทำดีได้ดี-ทำชั่วได้ชั่ว ทำให้ผมฝักใฝ่ในการทำบุญ รักษาศีลมาตั้งแต่ยังเด็ก ซึ่งผิดกับเด็กทั่วไปในสมัยนั้น เพราะสังคมตอนนั้นเชื่อในคำสอนของพระท่านหนึ่งที่เน้นให้เชื่อในเหตุในผล ไม่ให้เชื่อในสิ่งที่พิสูจน์ไม่ได้ ให้เชื่อกันแต่ว่าสวรรค์อยู่ในอก-นรกอยู่ในใจ สวรรค์บนฟ้าไม่มี นรกใต้ดินก็ไม่มี แต่ผมเชื่อว่าสวรรค์และนรกมีจริงตามที่ท่าน ท. เลียงพิบูลย์ได้เขียนเล่าเรื่องจริงของคนต่างๆ ที่ได้ตายไปแล้วฟื้นกลับมาเล่าให้ฟัง ดังนั้นเมื่อผมเข้าจุฬาฯ ได้ ผมจึงได้เข้าไปอยู่ทำกิจกรรมกับชมรมพุทธของมหาวิทยาลัย โดยเข้าไปใช้สถานที่ของชมรมเพื่อนั่งสมาธิและสวดมนต์เป็นประจำ

อยู่มาวันหนึ่งตอนเช้าตรู่ ผมก็ได้ฝันว่าไปสถานที่แห่งหนึ่งเป็นถนนตรงๆ แคบๆ สุดถนนเห็นเป็นโบสถ์ตั้งอยู่ จิตในฝันนั้นก็วิ่งเข้าไปในโบสถ์ทันที มองไปตรงหน้าผมได้เห็นพระองค์หนึ่งนั่งหลับตาเข้าสมาธิอยู่หน้าพระประธานโดยหันหน้าออกมาทางผม แต่ที่ทำให้ผมตกตะลึงก็คือพระองค์นี้ไม่มีผมเหมือนกับพระพุทธรูปโดยทั่วไป แต่เป็นพระศีรษะล้านเหมือนพระภิกษุแล้วก็เป็นทองคำทั้งองค์ เหมือนกับที่เราเคยดูหนังจีนเรื่อง เส้าหลิน 18 อรหันต์ทองคำ อย่างไรอย่างนั้น

ในฝันนั้นมันชัดเจนยิ่งกว่าตาเห็นด้วยซ้ำ ผิวที่เป็นทองคำของท่านสุกอร่ามไปทั้งองค์ ใบหน้าสีทองของท่านมีความเงามันเหมือนผิวมนุษย์ ไม่เหมือนทองของพระพุทธรูปแต่เป็นทองที่มีไขมันเคลือบอยู่ ในจิตมันบอกว่าพระองค์นี้ไม่ใช่พระอิฐหรือพระโลหะแต่ท่านเป็นมนุษย์ทองคำ จิตมันเห็นชัดเจนแม้กระทั่งผิวรูขุมขนบนใบหน้า เห็นเส้นผมสั้นๆ ที่ติดหนังศีรษะโผล่ขึ้นมาเล็กน้อย ทุกเส้นผมของท่านล้วนเป็นทองคำ ผมเพ่งดูใบหน้าของท่านก็ไม่ทราบว่าท่านเป็นใครเพราะไม่เคยเห็นใบหน้านี้มาก่อน แต่เมื่อตื่นขึ้นมาก็ยังจำทุกอย่างได้ชัดเจน

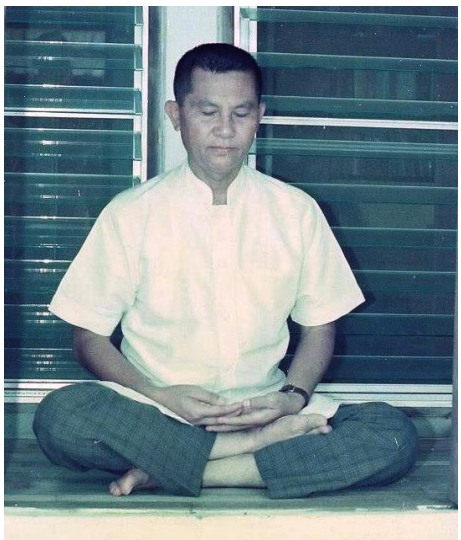

ต่อมาไม่นาน อาจารย์ที่คณะซึ่งท่านก็เป็นรุ่นพี่ของผมด้วย โดยธรรมเนียมประเพณีของชาวจุฬาฯ จะให้ความสนิทสนมระหว่างรุ่นพี่และรุ่นน้องมาก ทำให้ผมสนิทสนมกับอาจารย์ท่านนี้จนไม่ได้เรียกท่านว่าอาจารย์ แต่เรียกท่านว่า "พี่ตี้" (อ.สุกัญญา) พี่ตี้รู้ว่าผมชอบปฏิบัติธรรมท่านเลยชวนผมให้ไปหาอาจารย์ท่านหนึ่งด้วยกัน อาจารย์ท่านนี้เป็นอาจารย์ที่สอนพี่ตี้นั่งสมาธิ ท่านทำงานอยู่ที่ USIS ตรงถนนสาธรใต้ไม่ไกลจากจุฬาฯ นัก

เมื่อไปถึงที่ทำงานของท่าน เราต้องเดินขึ้นบันไดไปชั้น 2 พอเลี้ยวเข้าไปถึงห้องของท่านผมก็ต้องตกตะลึง ท่านกำลังนั่งทำงานอยู่ที่โต๊ะแล้วเงยหน้าขึ้นมามองพวกเรา ใบหน้าของท่านเหมือนกับพระทองคำที่ผมฝันเห็นเปี๊ยบเลย ผมเลยพูดโพล่งออกไปว่า "อาจารย์ครับ ผมเพิ่งฝันเห็นอาจารย์เมื่อไม่กี่วันมานี้เอง ไม่น่าเชื่อว่าผมเคยเห็นอาจารย์ในฝันมาก่อนได้อย่างไร มันเป็นเรื่องเหลือเชื่อจริงๆ แต่ในฝันที่ผมเห็นนั้นอาจารย์เป็นทองคำทั้งตัวเลยครับ" หลวงป๋าท่านฟังที่ผมเล่าแล้วท่านก็ยิ้มๆ ส่วนพี่ตี้

นั้นไม่ทราบว่าท่านจะเชื่อที่ผมเล่าหรือเปล่า มันเป็นเรื่ออัศจรรย์ครั้งหนึ่งในชีวิตของผม หลังจากวันนั้นผมก็ไม่เคยจากหลวงป๋าท่านไปไหนอีกเลยจนทุกวันนี้

ต่อมาเมื่อผมมีโอกาสไปวัดปากน้ำครั้งแรก สิ่งที่ผมเห็นก็คือถนนแคบๆ ตรงคณะเนกขัมนั้นก็เหมือนกับถนนที่ผมเคยเห็นในฝัน สุดถนนสายนี้ก็เป็นที่ตั้งของโบสถ์วัดปากน้ำ มันตรงกับในฝันของผมจริงๆ ทั้งคนทั้งสถานที่....เหลือเชื่อสุดๆ ครับ